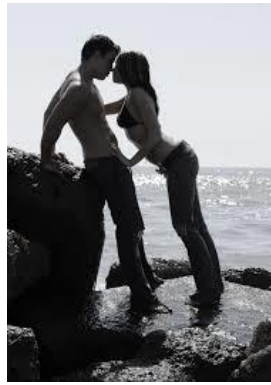

Weöres Sándor

PASTORALE

Bőrödre zöld fényt lop a félhomály
s két szemgolyód egészen elsötétül.
Lehelleted a vállgödrömbe szédül,
nyakamra száll a pilleszárnyú száj.

A szíved lüktetése szíven üt,
feszes indák fonódnak derekamra,
te vagy köröttem fönn, lenn, jobbra,
balra,
élő koporsó, átfogsz mindenütt.

Oldalam bordás tengerpartja mellett
hogyan hullámzik a nyakad, a melled!
Fekszünk, lelketlen, mint az állatok.

Megindulnak félelmes áramok
mint fellegárnyas föld felé a villám.
Aztán bokrot von a könny a pupillán.

1936

